

ה"ת 3068/12/18 - ראובן דוידוב, "כ.פ עומר קאר בע"מ" נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ה"ת 3068-12-18 דוידוב נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד הסגן נשיא יהושע צימרמן
מבקשים
"כ.פ עומר קאר בע"מ"
נגד
מדינת ישראל משיבים

החלטה

הבקשה ומהלך הדיון.

בפני בקשה להורות על חזרת תפוס שהינו רכב מסוג מרצדס מספר רישוי 367-00-601.

הרכב האמור נתפס בהמשך לביצוע עבירות תעבורה חמורות בגין הוגש כתב אישום ובקשה למעצרים עד לתום ההליכים, כאשר העבירות בוצעו באמצעות כלי רכב זה יחד עם כלי רכב נוספים. במסגרת כתב האישום ציינה המאשימה כי בכוונתה לעתור בסיומו של ההליך לחילוט הרכב ומשכך תופסת היא ברכב כדי לאפשר מימוש החילוט. בהמשך לתפיסה זו הוגשה הבקשה להחזרת התפוס, כאשר המבקש הינו דוידוב, ולאחר מכן ב"כ המבקש הגישה בקשה נוספת בה ביקשה לצרף מבקש נוסף לבקשתה. בדיון שהתקיים, הצדדים הוסיפו וטענו, הן לעניין הוספת המבקש הנוסף, כאשר המשיבה סברה כי אין לו כלל זכות עמידה, והן לסוגיה לגופה.

השתלשלות הארועים בקשר להחזקת הרכב.

הרכב הינו בבעלות רשומה של חב' "כ.פ עומר קאר בע"מ". ביום 26.7.18 נחתם הסכם מכר במסגרתו נמכר ונמסר הרכב לידי דוידוב אשר התחייב על פי ההסכם לשלם תמורתו סך של 400,000 ₪ בתשלומים. לא שולמה כל התמורה, ספק האם שולם חלקה, ואולם למרות האמור, ובהתאם להסכם, הרכב הועבר לידי דוידוב. לדוידוב אין כלל רשיון נהיגה וכפי שמסר בחקירתו במשטרה מטרות בקניית הרכב היתה לצורך שימוש של הרב ברלנד בלבד. דוידוב איפשר לנהגים שונים לנהוג ברכב וכך הגיע הרכב לידי רובינשטיין אשר נהג בו וביצע את העבירות התעבורה החמורות בגין נהג הרכב, רובינשטיין, נעצר והרכב נתפס. רובינשטיין שוהה כעת במעצר בפיקוח אלקטרוני בגין העבירות אשר בוצעו ברכב.

דין והכרעה.

האם לחב' "כ.פ. עומר קאר בע"מ" ולנציגה פנחס כהן זכות עמידה ?

כפי שהוסבר לעיל הרכב הינו בבעלות החברה אשר נתבקש צרופה לבקשה. החברה מכרה אמנם את הרכב לדיודוב והרכב הועבר לידי דיודוב ואולם הבעלות הרשומה טרם הועברה. יתרה מזאת, סעיף 2 להסכם מציין מפורשות כי המכונית הינה רכוש המוכר עד לתשלום מלוא התשלומים כאשר נראה כי אלו טרם שולמו, וודאי שלא במלואם. מכאן נראה כי אין כל מניעה לצרף את החב' לבקשה.

דין בטענה בקשר לחב' ולנציגה שצורפו לבקשה.

טוענת ב"כ המבקשים כי תפיסת הרכב תגרום לנזק לחברה, והחב' לא אמורה להינזק בשל עבירות אותן עבר אדם אחר, עבירות שלא ידעה ולא יכולה היתה לדעת אודותיהן, עבירות שאין לה כל אחריות לגביהן. אני נכון לקבל הטענה בדבר העדר כל אחריות לחב' ולנציגה, ואולם לנוכח הסכם המכר אינני רואה כיצד עשויה החברה להינזק. הרכב הועבר לידי דיודוב אשר על פי ההסכם אמור להמשיך ולשלם את מלוא תשלומי הרכב. אין לדיודוב כל אפשרות לחזור בו מההסכם, וזאת על פי סעיף 3 להסכם, ונמסר צ'ק ביטחון בסך מלוא התמורה. לפיכך ניתן לקבוע כי החב' לא צפויה להינזק מתפיסת הרכב.

דין בטענה בקשר לדיודוב.

טוענת באת כוחו בדיון כי " **...מר דיודוב... נהג יותר מאדם הסביר הוא מסר את הרכב לאדם המחזיק ברשיון .. עשה ביטוח לאנשים מעל גיל 30 ברכב . נתן להם לעשות שימוש, הזהיר אותם...** " אני מתקשה להבין על בסיס מה נאמרה טענה זו. ההיפך הוא הנכון. מחקירתו של דיודוב עולה כי ברוב המקרים הוא מסר את הרכב ללא ידיעה מי ינהג בו. דיודוב מוסר בחקירתו " **... אני הבאתי את הרכב בתנאי שינהג עליו כל נהג מעל גיל 30 שאני יודע שהנהג מעל גיל 30 הוא נהג אחראי...** " בית המשפט מתקשה לקבל את הנחתו של דיודוב כי כל נהג מעל גיל 30, חזקה חלוטה שהינו אחראי, ואולם גם לשיטתו, המבקש לא טרח לבדוק מי הנהג, כיצד אם כן יכול היה לדעת את גילו ? אם המבקש לא ידע כלל מי נוהג ברכבו כיצד יכול היה להזהיר את הנהג האלמוני כי ינהג בזהירות כפי שטענה הסנגורית? אפילו בנסיעה המדוברת, שבעיצומה נעברו העבירות ונעצרו המעורבים ונתפסו הרכבים ע"י המשטרה, לא ידע דיודוב כי רובנשטיין יטול את הרכב לנהיגה, המבקש ידע כי רובינשטיין נהג ברכב רק בדיעבד. יתרה מזאת, אף אם דיודוב היה מזהיר את נהגי הרכב כי ינהגו בזהירות, בית המשפט היה מתקשה מלסמוך ידיו על אזהרה זו של דיודוב, ואסביר. הארוע צולם, והסרטונים המתעדים את הארוע ואופן הנהיגה הוצגו בבית המשפט המחוזי בירושלים (עמ"ת 11016-12-18) בדיון אודות מעצרים של הנהגים ובהם רובינשטיין, נהג המרצדס, שנהיגו הוגדרה כחמורה מכולם. בית המשפט המחוזי שצפה בסרטונים הגדיר את הנהיגה כמטורפת, " **ואולי נכון יותר לכנותה טיסה** " ציין כי משתמשי הדרך הועמדו בסיכון בלתי נתפס, ואופן הנהיגה מזעזע ומעיד על זילזול עמוק בחייהם של אחרים. אף דיודוב צפה בסרטונים אלו בחקירתו במשטרה ואולם ראה פלא, דיודוב כלל לא הזדעזע. נהפוך הוא, כאשר נשאל " **ראית שהם**

נוסעים בפראות אחריו " השיב " **... ראיתי שהם נוסעים ביחד אבל לא בפראות יפה כזה מכובד** " . אכן "עוד מכובדות כזו ואבדנו " . המסקנה העולה מכל זאת היא כי דיודוב אשר רכש את הרכב לשימוש של הרב ברלנד, לא התעניין כלל ברכב ובנהגיו ובאופן הנהיגה, כל עוד הנהיגה הינה לשם שימוש של רבו. כבר המשילו התנהלות זו להפקרת אקדח טעון, לכל דיכפין, ובמקרה שבפנינו, לצערי הרב, אין המדובר בהשוואה מופרזת והמשל בהחלט תואם את הנמשל .

בשולי דברים אלו אציין כי טענה כי הרכב משמש את המבקש דיודוב לצרכי המשפחה הופרכה בדברי דיודוב שהובאו לעיל ולפיהם הרכב נקנה רק לשימוש של הרב ברלנד בנסיעותיו לפעילויות ברחבי הארץ.

לנוכח כל האמור לא ניתן לראות בדיודוב תם לב. דיודוב הינו המחזיק כדין ברכב ובעל השליטה בו, ואף אם דיודוב לא ביצע את העבירות, עצם הוא את עיניו לאפשרות כי יבוצעו בו עבירות חמורות. לפיכך עמדת המשיבה בדין יסודה.

יחד עם זאת לנוכח המטרה בתפיסת הרכב והיא אפשרות חילוטו בעתיד אין הכרח בפגיעה בזכויות קנייניות וניתן לאפשר מימוש החילוט גם בדרך שפגיעתה פחותה וזאת בתנאים שיקבעו לקמן.

אחד התנאים להחזרת הרכב הינו כידוע הפקדה כספית, כאשר הפסיקה קבעה מפתח של 30% משווי הנכס המדובר. יחד עם זאת לנוכח העובדה כי בסופו של יום דיודוב לא ביצע את העבירות האמורות יש מקום להקל במקצת בהיקף ההפקדה.

לפיכך אני מורה כי הרכב יוחזר לדיודוב בכפוף לתנאים הבאים :

א. הפקדה בסך של 70,000 ₪.

ב. רישום עיקול במשרד הרישוי, לטובת מדינת ישראל, על רכב מרצדס מספר רישוי 367-00-601

ג. רישום עיקול, לטובת מדינת ישראל, על פוליסת הביטוח של רכב מרצדס מספר רישוי 367-00-601

זכות ערר כחוק.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט טבת תשע"ט, 27 דצמבר 2018, בהעדר

עמוד 3

הצדדים.